

[Dupont.]

om elevernes mulighed for at øve indflydelse på forholdene i skolen. Jeg vil ikke bruge ordet elevråd, men opdragelse til at udnytte elevernes medarbejde og ansvar.

Selv om jeg ikke venter, at ændringen i formålparagraffen kan ske, før vi ændrer i strukturen og i undervisningens længde, så har det været mig magtpåliggende at fremføre disse synspunkter, netop fordi jeg ved, at interessen for skolens anliggender er stigende i forældre kredse, samt at skolelovens progressive undervisningsformer kræver en medleven af forældrene. Da det endvidere har vist sig, at der blandt de unge ofte savnes selv det enkleste kendskab til demokrati, til samfundsforhold og til social indstilling, mener jeg, at vi ved at fastslå denne demokratiske opdragelse og medleven også for børn og unge skaber større forståelse for, at de demokratiske goder er noget, der er værd at arbejde og kæmpe for. Disse problemer bør derfor også indgå i den kommende debat om skolens struktur.

Med disse ord kan jeg anbefale de tre fremsatte lovforslag til vedtagelse.

Holger Hansen: Må jeg begynde med en anerkendelse af undervisningsministerens fremgangsmåde ved fremsættelsen af disse lovforslag. Jeg synes, vi skylder ministeren tak for, at lovforslagene følges af grundige, og jeg synes meget oplysende, bemærkninger, ligesom vi har fået bekendtgørelsen som bilag. Det letter arbejdet og sparer os for mange spørgsmål. Der skal, dette til trods, nok i udvalget blive lejlighed til at stille spørgsmål endda.

Må jeg om forslag til lov om ændringer i lov om folkeskolen indledningsvis sige, at vi i venstre er enig med undervisningsministeren i — og jeg forstår, at vi her er til dels i modsætning til hr. Dupont — at tiden til principielle ændringer i skoleloven af 1958 ikke er inde. Endnu er vel knap noget helt skoleløb under denne lovgivning gennemført. Det er, dette til trods, givet, at som udviklingen har formet sig siden 1958 i et samfund i hastig udvikling, hvor kravene til undervisning bliver stedse større, finder der en løbende debat sted om det grundlæggende i undervisningen, som jo er folkeskolen. Vi mener i venstre,

at skoleloven af 1958 har været en god lov, og vi er da helt klar over, at i løbet af kortere eller længere tid vil hele strukturdebatten samle sig og føre til en ændret lovgivning på dette område. Men vi er som sagt enige i, at tiden hertil ikke er inde. Vi skal altså ikke, efter min opfattelse, diskutere skolestruktur, men vi er i mit parti velvilligt indstillet over for en drøftelse af de ændringer i folkeskoleloven, som undervisningsministeren her har forelagt os.

Der blev for 4 år siden gennemført en forsøgsordning, der gav kommunerne mulighed for at oprette det, der dengang hed særlige klasser for børn under den undervisningspligtige alder. Nu ønsker ministeren at lovfæste en almindelig regel om sådanne klasser, hvor i øvrigt vilkårene derfor er til stede. Ministeren henviser til resultaterne af de forsøgsklasser, der har været, og fremhæver, at det nu ikke længere er rimeligt at blive på forsøgsstadiet. Jeg tror, ministeren har ret i, at interessen for disse klasser hos forældrene og i mange kommuner er meget stor, men jeg må dog understrege de ord, folkeskolens forsøgsudvalg har givet dette lovforslag med på vejen, hvoraf det fremgår, at man hverken tør bekræfte eller afkræfte disse klassers pædagogiske betydning. Vi må naturligvis tillægge forsøgsudvalgets udtalelser megen værdi, og det fører mig til at sige til undervisningsministeren: vi går på tynd is. Vi får at vide af forsøgsudvalget, at de eksisterende børnehaveklasser frembyder et broget billede.

Det forekommer mig, at vi i folketingsudvalget dog må søge at afklare spørgsmålet, hvad vi vil med disse klasser, inden vi lader dette lovforslag forlade folketinget. Jeg ved godt, at under lovforslagets § 1, nr. 10, har man forsøgt at formulere en slags formålparagraf for disse klasser. Jeg synes, den er meget svævende og meget løs, og, undskyld mig, jeg synes ikke, den er farlig meget bevendt; jeg må bede om, at vi må se meget nøje og meget indgående på den under det udvalgsarbejde, der formentlig kommer i gang, når vi har haft denne første behandling.

Da vi i 1962 gennemførte forsøgslovgivningen om børnehaveklasserne, var vi nogle, der måtte overvinde en skepsis for at gå med; det lagde vi ikke skjul på dengang.